

ČESKÁ REPUBLIKA
ROZSUDEK
JMÉNEM REPUBLIKY

Krajský soud v Ústí nad Labem rozhodl v senátu složeném z předsedy Mgr. Václava Trajera a soudců Mgr. Ladislava Vaško a Ing. Mgr. Martina Jakuba Bruse ve věci

žalobkyně: **ILICOM s. r. o.**, IČO: 28704479,
sídlem Bořivojova 1776, 413 01 Roudnice nad Labem,
zastoupena JUDr. Ing. Ondřejem Lichnovským, advokátem,
sídlem Palackého 151/10, 796 01 Prostějov,

proti

žalovanému: **Odvolací finanční ředitelství**,
sídlem Masarykova 427/31, 602 00 Brno,

o žalobě proti rozhodnutí žalovaného ze dne 11. 8. 2016, č. j. 35810/16/5000-10610-711361,

takto:

I. Žaloba se zamítá.

II. Žádný z účastníků nemá právo na náhradu nákladů řízení.

Odůvodnění:

1. Žalobou podanou v zákonem stanovené lhůtě se žalobkyně prostřednictvím svého právního zástupce domáhala zrušení rozhodnutí žalovaného Odvolacího finančního ředitelství ze dne 11. 8. 2016, č. j. 35810/16/5000-10610-711361, jímž bylo zamítnuto její odvolání a byl potvrzen platební výměr Finančního úřadu pro Ústecký kraj (dále jen Shodu s prvopisem potvrzuje G. Z.

„správce odvodu“) ze dne 6. 1. 2016, č. j. 9242/16/2500-31471-506373. Tímto platebním výměrem správce odvodu podle § 44a odst. 8 zákona č. 218/2000 Sb., o rozpočtových pravidlech a o změně některých souvisejících zákonů, ve znění účinném do 19. 2. 2015 (dále jen „rozpočtová pravidla“) vyměřil žalobkyni penále ve výši 71 815 Kč za prodlení s odvodem za porušení rozpočtové kázně za období od 2. 11. 2013 do 21. 7. 2014. Žalobkyně dále navrhl, aby soud případně v souladu s § 65 odst. 3 zákona č. 150/2002 Sb., soudní řád správní, ve znění pozdějších předpisů (dále jen „s. ř. s.“) rozhodl o úplném upuštění od vyměřeného penále. Žalobkyně se v žalobě současně domáhala toho, aby soud uložil žalovanému povinnost nahradit jí náklady soudního řízení.

Žaloba

2. V žalobě žalobkyně namítala, že k uložení penále došlo bez jakéhokoli věcného důvodu a bližšího zdůvodnění. Konstatovala, že penále je svou povahou sankcí trestní povahy a musí být podřazeno pod pojem trestního obvinění podle čl. 6 odst. 1 Úmluvy o ochraně lidských práv a základních svobod, publ. pod č. 209/1992 Sb., (dále jen „Úmluva“). K tomu žalobkyně citovala usnesení rozšířeného senátu Nejvyššího správního soudu sp. zn. 4 Afs 210/2014, které je podle žalobkyně plně v souladu s ustálenou judikaturou Evropského soudu pro lidská práva (např. rozsudek ze dne 23. 11. 2006, č. 73053/01, rozsudek ze dne 23. 7. 2002, č. 34619/97, rozsudek ze dne 24. 7. 2008, č. 18603/03, a rozsudek ze dne 16. 6. 2009, č. 13079/03). Žalobkyně zdůraznila, že k uložení penále nelze přistupovat automaticky bez bližšího odůvodnění, nýbrž pouze v odůvodněných případech a při dodržování záruk plynoucích z čl. 6 a 7 Úmluvy a z Listiny základních práv a svobod. Dodala, že k uložení sankce nemůže dojít jen proto, že státní orgán je konkrétní pravomocí formálně nadán. K tomu žalobkyně odkázala na nález Ústavního soudu sp. zn. I. ÚS 1835/07. Nesouhlasila s názorem žalovaného, že se závěry Nejvyššího správního soudu o sankčním charakteru penále na danou věc neuplatní. Argumentace žalovaného, že se jedná o jiný právní předpis, podle žalobkyně postrádá *ratio*. S odkazem na rozsudek Nejvyššího správního soudu sp. zn. 4 As 47/2008 žalobkyně zdůraznila, že žalovaný měl při rozhodování o vyměření penále respektovat standardy trestání vyplývající z Úmluvy a Listiny základních práv a svobod. Nedostatky právní úpravy, resp. chybějící kodifikace trestání v oblasti správního a finančního práva, přitom podle žalobkyně nemohou jít k její tíži. Podotkla, že nikdy netvrdila, že je penále ukládáno v trestním řízení, trvala pouze na striktním dodržování záruk spravedlivého „trestního“ procesu při ukládání sankcí.
3. Podle žalobkyně došlo v jejím případě k porušení čl. 6 Úmluvy, neboť jí nebyla prokázána vina způsobem, který by bylo možno považovat za odpovídající principům správního trestání. Konstatovala, že nelze směřovat řízení o odvodu za porušení rozpočtové kázně, kde důkazní břemeno tíží jeho účastníka, a řízení o uložení trestu (penále), v němž jsou správní orgány povinny prokazovat vinu pachateli, a důkazní břemeno je tak na jejich straně. Podle žalobkyně došlo k jejímu potrestání za to, že neunesla důkazní břemeno a neprokázala svou nevinu, což je v příkrém rozporu s čl. 6 odst. 2 Úmluvy. Žalobkyně v tomto postupu spatřovala porušení presumpce nevinu a k tomu odkázala na rozsudek Evropského soudu pro lidská práva ze dne 13. 6. 1994, č. 10588/83, 10589/83 a 10590/83. Žalobkyně namítala, že před uložení trestu penále neměla možnost se bránit proti „trestnímu obvinění“, čímž bylo porušeno její právo na obhajobu. Namísto toho bylo žalobkyni platebními výměry sděleno, že jí byl uložen trest penále. Podle žalobkyně konání jednoho řízení o stanovení odvodu a o uložení trestu neodpovídá požadavkům

Shodu s prvopisem potvrzuje G. Z.

spravedlivého procesu, neboť z Úmluvy plynoucí požadavky na tyto dva typy řízení jsou diametrálně odlišné.

4. Žalobkyně poukázala na to, že jí nebylo náležitě sděleno „trestní obvinění“ o podezření z deliktu, zmínila také právo na projednání věci nezávislým a nestranným soudem s tím, že o uložení trestu rozhodoval stejný správní orgán, resp. stejná úřední osoba, která rozhodla o vyměření odvodu. Podle žalobkyně se z pohledu Úmluvy jedná o směřování soudce rozhodujícího o vině a osoby „vyšetřujícího soudce“, a proto nemohla úřední osoba v řízení postupovat nezávisle a nestranně, když při rozhodování o uložení trestu byla ovlivněna svou činností při vyměření odvodu. K tomu žalobkyně odkázala na rozsudek Evropského soudu pro lidská práva ze dne 14. 9. 1987, č. 9186/80, a uzavřela, že o uložení trestu rozhodla podjatá osoba. Žalobkyně měla za to, že jí bylo upřeno také právo na projednání jejího trestního obvinění při veřejném ústním jednání, a v této souvislosti zmínila rozsudek Evropského soudu pro lidská práva ze dne 22. 5. 1990, č. 11034/84.
5. Podle žalobkyně byla při rozhodování o uložení penále porušena zásada kontradiktornosti a rovnosti. Vysvětlila, že zásada rovnosti je požadavek, aby každá strana řízení mohla obhajovat svou věc za podmínek, které ji neznevýhodňují vzhledem k protistraně. Automatické uložení penále tuto zásadu podle žalobkyně naprosto degraduje. S odkazem na rozsudek Evropského soudu pro lidská práva ze dne 22. 1. 2002, č. 42011/98, žalobkyně dodala, že postavení obviněného nesmí být zřejmě nevýhodné v poměru k obžalobě, a namítala, že neměla možnost při vyměření penále předkládat jakékoli důkazy nebo cokoli uvést na svou obhajobu, a ovlivnit tím výsledek řízení. Tento postup označila za rozporný se zásadou kontradiktornosti a za porušení práva na spravedlivý proces upraveného v čl. 6 Úmluvy.
6. Žalovaný se podle žalobkyně nevypořádal s její argumentací, v níž poukazovala na materiální stránku uložení sankce. Názor vyjádřený v rozsudcích Nejvyššího správního soudu sp. zn. 7 Afs 129/2009 a 8 Afs 6/2011, že polemika s tím, zda došlo k porušení rozpočtové kázně, musí proběhnout při přezkumu rozhodnutí o uložení odvodu, pokládala žalobkyně za překonaný. Pokud totiž Nejvyšší správní soud později vyslovil, že penále má trestní povahu a při jeho ukládání je třeba dodržovat záruky plynoucí z čl. 40 odst. 6 Listiny základních práv a svobod a z čl. 6 a 7 Úmluvy, považovala žalobkyně za absurdní, aby při odvolání proti trestu (penále) byl „obviněný“ limitován ve své argumentaci pouze tím, zda bylo penále vyměřeno ve správné výši a za správné období v souladu s § 44a odst. 8 rozpočtových pravidel. Žalobkyni tak bylo v důsledku porušení čl. 6 odst. 3 písm. c) Úmluvy znemožněno hájit se a uvádět argumenty na svou obhajobu.
7. Žalobkyně dále namítala, že žalovaný při vyměření sankce nepřihlédl k okolnostem, za jakých k údajnému porušení rozpočtové kázně došlo. Poznamenala, že při čerpání prostředků dotace postupovala v souladu s pokyny Centra pro regionální rozvoj, které proplácelo její výdaje. Podle žalobkyně je v rozporu s obecnými principy spravedlnosti a materiálního právního státu, pokud postupovala v dobré víře ve správnost kontroly provedené Centrem pro regionální rozvoj jako správním orgánem a jiný správní orgán žalobkyni potrestal za její postup, který vyhodnotil jako rozporný s podmínkami dotace. Uložení sankce v podobě penále je tak podle žalobkyně v rozporu s jakýmkoli legitimním očekáváním. Žalobkyně konstatovala, že by měla být hodnocena míra porušení rozpočtové kázně, její rozsah, závažnost a relevance pro výběrové řízení, jakož i dopad na účel poskytnuté dotace a výše penále by měla být řádně odůvodněna s přihlédnutím ke skutkovým okolnostem případu. Podle žalobkyně je třeba § 44a odst. 10 rozpočtových

Shodu s prvopisem potvrzuje G. Z.

pravidel interpretovat tak, že finanční úřad může uložit penále až do maximální výše 1 promile z částky odvodu za každý den prodlení, nejvýše však do výše odvodu, nikoli tak, že musí tuto sankci uložit vždy v horní hranici této sazby. Žalobkyně připomněla, že poskytnuté prostředky použila na úhradu nákladů přímo souvisejících s projektem, které blíže popsala, a zdůraznila, že vyměřený odvod působí nepřiměřeně tvrdě, když v důsledku jejího jednání nevznikla žádná škoda na veřejných rozpočtech. Dodala, že se správní orgány nezabývaly materiální stránkou jejího jednání, které není společensky škodlivé, neboť bylo činěno v důvěře v postup Centra pro regionální rozvoj. S odkazem na rozsudek Nejvyššího správního soudu sp. zn. 10 Afs 105/2015 žalobkyně poznamenala, že penále nelze předepsat při každém doměření daně a je třeba rozlišovat, za jakých okolností k doměření daně dojde.

Vyjádření žalovaného k žalobě

8. Žalovaný ve svém vyjádření uvedl, že povinnost k úhradě penále se odvíjí od povinnosti odvodu do Národního fondu podle platebního výměru ze dne 26. 11. 2015 ve výši 274 103 Kč, proti kterému žalobkyně nepodala odvolání. Podle žalovaného správce daně nemohl postupovat jinak než poté, co platební výměr na odvod za porušení rozpočtové kázně nabyl právní moci, vydat i platební výměr na penále za prodlení s tímto odvodem. Žalovaný zdůraznil, že rozpočtová pravidla nepřipouštějí správní úvahu ve vztahu k okolnostem konkrétního případu a jejich § 44a odst. 10 není dispozitivním ustanovením, jak namítala žalobkyně. Podle žalovaného bylo v odvolacím řízení potvrzeno, že penále za prodlení s odvodem za porušení rozpočtové kázně bylo vyměřeno v souladu s právními předpisy, ve správné výši a za relevantní dobu.

Posouzení věci soudem

9. O žalobě soud rozhodl v souladu s § 51 odst. 1 s. ř. s. bez jednání, neboť žalovaný s tímto postupem výslovně souhlasil a žalobkyně nesdělila soudu do dvou týdnů od doručení příslušné výzvy svůj nesouhlas s takovýmto projednáním, ačkoli byla ve výzvě výslovně poučena, že nevyjádří-li se v dané lhůtě, má se za to, že souhlas s rozhodnutím bez jednání byl udělen.
10. Napadené rozhodnutí žalovaného soud přezkoumal v řízení podle části třetí hlavy druhé prvního dílu s. ř. s., který vychází z dispoziční zásady vyjádřené v § 71 odst. 1 písm. c), písm. d), odst. 2 větě druhé a třetí a v § 75 odst. 2 větě první s. ř. s. Z této zásady vyplývá, že soud přezkoumává zákonnost rozhodnutí správního orgánu pouze v rozsahu, který žalobce uplatnil v žalobě nebo během dvouměsíční lhůty po oznámení napadeného rozhodnutí ve smyslu § 72 odst. 1 věty první s. ř. s. Povinností žalobce je proto tvrdit, že rozhodnutí správního orgánu nebo jeho část odporuje konkrétnímu zákonnému ustanovení, a toto tvrzení zdůvodnit. Nad rámec žalobních bodů musí soud přihlídnout toliko k vadám napadeného rozhodnutí, k nimž je nutno přihlížet bez návrhu, včetně prekluze daňové povinnosti, nebo které vyvolávají nicotnost napadeného rozhodnutí podle § 76 odst. 2 s. ř. s. Takové nedostatky však v projednávané věci nebyly zjištěny.
11. Na tomto místě soud předesílá, že po přezkoumání skutkového a právního stavu a po prostudování obsahu předloženého správního spisu dospěl k závěru, že žaloba není důvodná.
12. Nejprve se soud zabýval námitkou nepřezkoumatelnosti napadeného rozhodnutí, kterou žalobkyně spatřovala v tom, že se žalovaný nevypořádal s její argumentací, v níž

Shodu s prvopisem potvrzuje G. Z.

poukazovala na materiální stránku uložení sankce. Této námitce soud nepřisvědčil. Žalovaný předmětnou argumentaci žalobkyně citoval na stranách 7 a 8 napadeného rozhodnutí a na to navázal svým vyjádřením, ve kterém podotkl, že daná námitka nesměruje proti napadenému platebnímu výměru a nemá vliv na posouzení oprávněnosti jeho vydání. Žalovaný vysvětlil, že takovou námitku by bylo možné vznést a posoudit pouze v rámci odvolání proti platebním výměrům na odvod, čehož žalobkyně nevyužila. Žalovaný dále upozornil žalobkyni na to, že předmětem odvolacího řízení bylo rozhodnutí o vyměření penále za prodlení s odvodem za porušení rozpočtové kázně, nikoli rozhodnutí o vlastním odvodu. Toto odůvodnění pokládá soud za dostatečné vypořádání argumentace, kterou žalobkyně přednesla v odvolání. Soud tedy uzavírá, že žalovaný přiměřeně reagoval na všechny odvolací námitky a všechny své závěry dostatečně odůvodnil, tudíž napadené rozhodnutí netrpí namítanou nepřezkoumatelností.

13. Ve vztahu k dalším žalobním námitkám považuje soud za nezbytné připomenout, že předmětem správního řízení, které vyústilo ve vydání žalobou napadeného rozhodnutí, bylo výhradně a jen uložení penále za prodlení s odvodem za porušení rozpočtové kázně. Podle § 44a odst. 8 rozpočtových pravidel platí, že *„[z]a prodlení s odvodem za porušení rozpočtové kázně podle odstavce 4 písm. b) a c) je porušitel rozpočtové kázně povinen zaplatit penále ve výši 1 promile z částky odvodu za každý den prodlení, nejvýše však do výše tohoto odvodu. Penále se počítá ode dne následujícího po dni, kdy došlo k porušení rozpočtové kázně, do dne, kdy byly prostředky odvedeny nebo u návratných finančních výpomocí vráceny nebo nevyplaceny postupem podle odstavce 5 písm. b). Příjemce penále je stejný jako příjemce odvodu s výjimkou případů, kdy příjemcem odvodu je Národní fond. V těchto případech je příjemcem penále státní rozpočet [§ 6 odst. 1 písm. n)]. Penále, které v jednotlivých případech nepřesáhne 500 Kč, se nevyměří.“*
14. Charakterem tohoto penále se již opakovaně zabýval Nejvyšší správní soud, a to např. v rozsudcích ze dne 11. 6. 2009, č. j. 1 Afs 47/2009-45, ze dne 1. 8. 2011, č. j. 8 Afs 6/2011-86, ze dne 17. 12. 2009, č. j. 7 Afs 129/2009-86, ze dne 9. 1. 2013, č. j. 9 Afs 4/2012-30, nebo ze dne 18. 7. 2013, č. j. 1 Afs 53/2013-33, dostupných na www.nssoud.cz. V naposledy zmíněném rozsudku Nejvyšší správní soud vyslovil, že *„[v]e vztahu k odvodu za porušení rozpočtové kázně jde o nárok sekundární, existenčně spjatý (závislý) s povinností provést odvod za porušení rozpočtové kázně. Povinnost platit penále vznikne pouze tehdy, jestliže je příjemce dotace v prodlení s provedením odvodu za porušení rozpočtové kázně ... Penále tedy není sankcí (v širším slova smyslu) za porušení rozpočtové kázně, jako je tomu v případě odvodu, nýbrž sankcí za neprovedení odvodu v zákonem předpokládané době. ... Penále je tedy zákonem o rozpočtových pravidlech koncipováno jako nárok závislý na odvodu za porušení rozpočtové kázně, který stíhá příjemce dotace, jenž je v prodlení s provedením odvodu. Svým charakterem tedy jde o „úrok z prodlení“, který z povahy věci je vždy příslušenstvím hlavního nároku ...“* Nejvyšší správní soud v předmětném rozsudku dále vysvětlil, že *„... pro vznik penále je podstatné, že příjemci dotace vznikla povinnost provést odvod za porušení rozpočtové kázně. Byl-li odvod příjemci dotace vyměřen samostatným platebním výměrem, jenž mohl být (a v případě stěžovatelky skutečně byl) podroben soudnímu přezkumu, není sebemenšího důvodu zabývat se v rámci přezkumu platebního výměru, jímž bylo příjemci dotace sděleno penále, zda vskutku vznikla povinnost provést odvod za porušení rozpočtové kázně a v jaké výši. V rámci přezkumu platebního výměru, jímž byl sdělen předpis penále, nelze přiblížit k námitkám proti zákonnosti rozhodnutí o uložení odvodu za porušení rozpočtové kázně ... Rozsah přezkumu platebního výměru na penále odvolacím orgánem i soudem je tedy oproti přezkumu platebního výměru na odvod za porušení rozpočtové kázně limitován a je zaměřen zejména na posouzení,*

Shodu s prvopisem potvrzuje G. Z.

zda penále mělo být vůbec předepsáno, zda bylo předepsáno ve správné výši a za relevantní dobu ... Jakékoliv námitky proti závěrům žalovaného ohledně skutečnosti, zda došlo k porušení rozpočtové kázně, měly být stěžovatelkou uplatněny v soudním řízení ve věci uložení odvodu za porušení rozpočtové kázně.“

15. S těmito závěry se zdejší soud plně ztotožňuje a dodává, že na nich nic nezměnilo ani pozdější usnesení rozšířeného senátu Nejvyššího správního soudu ze dne 24. 11. 2015, č. j. 4 Afs 210/2014-57, publ. pod č. 3348/2016 Sb. NSS, dostupné na www.nssoud.cz, v němž byla řešena povaha penále podle § 37b zákona č. 337/1992 Sb., o správě daní a poplatků, (dále jen „zákon o správě daní a poplatků“) a podle § 251 zákona č. 280/2009 Sb., daňový řád, ve znění pozdějších předpisů (dále jen „daňový řád“). Rozšířený senát v citovaném usnesení mimo jiné konstatoval, že „na penále v § 37b zákona o správě daní a poplatků ve znění účinném od 1. 1. 2007 je oproti úpravě penále v § 63 citovaného zákona ve znění účinném do 31. 12. 2006 nutno nahlížet jako na sankci. Ačkoli je penále zařazeno do systému daňového práva, má trestní povahu se zárukami vyplývajícími z čl. 40 odst. 6 Listiny a čl. 6 a 7 Úmluvy.“ Zdejší soud zdůrazňuje, že penále za prodlení s odvodem za porušení rozpočtové kázně se svou povahou blíží úpravě penále obsažené v § 63 zákona o správě daně a poplatků ve znění účinném do 31. 12. 2006, podle jehož odstavce 2 platí, že „[p]enále se počítá za každý den prodlení počínaje dnem následujícím po dni splatnosti až do dne platby včetně, a to ode dne původního dne splatnosti. Daňový dlužník je povinen zaplatit za každý den prodlení penále ve výši 0,1 % z nedoplatku daně. Nedoplatky na poplatcích a příslušenství daně se nepenalizují. Penále stanovené podle tohoto ustanovení se uplatní nejdéle za 500 dnů prodlení; za každý další den prodlení se uplatní penále ve výši 140 % diskontní úrokové sazby České národní banky platné v první den kalendářního čtvrtletí.“
16. V obou uvedených případech se penále odvíjí od prodlení se splněním určité povinnosti, a jde tak spíše o úrok z prodlení než o sankci v trestním slova smyslu. Vzhledem k tomu, že z citovaného usnesení rozšířeného senátu Nejvyššího správního soudu *a contrario* vyplývá, že penále podle § 63 zákona o správě daní a poplatků ve znění účinném do 31. 12. 2006 nemá trestní povahu se zárukami podle čl. 40 odst. 6 Listiny základních práv a svobod a čl. 6 a 7 Úmluvy, nemá tuto povahu ani penále za prodlení s odvodem za porušení rozpočtové kázně podle § 44a odst. 8 rozpočtových pravidel.
17. Žalobkyně se tedy mylí, pokud se domnívá, že penále, které jí bylo pravomocně uloženo napadeným rozhodnutím, spadá pod pojem trestní obvinění ve smyslu čl. 6 Úmluvy. Z tohoto důvodu je pak lichá celá žalobní argumentace, která z dané – nesprávné – premisy vychází. Žalovaný podle názoru soudu nepochybil, pokud při rozhodování v dané věci nezohlednil standardy trestání vyplývající z Úmluvy a Listiny základních práv a svobod, a žalobkyní uplatněné odkazy na rozsudky Evropského soudu pro lidská práva jsou zcela nepřipadné.
18. Soud dále konstatuje, že mu v tomto soudním řízení nepřísluší hodnotit, zda byl odvod za porušení rozpočtové kázně vyměřen v souladu se zákonem a v přiměřené výši, neboť o vyměření odvodu bylo rozhodnuto v jiném řízení jiným rozhodnutím, a to platebním výměrem ze dne 26. 11. 2015, č. j. 2255657/15/2500-31471-506373, který žalobkyně nenapadla odvoláním, a který tak nabyl právní moci. Tento pravomocný platební výměr představuje ve smyslu § 99 odst. 1 daňového řádu závazné řešení předběžné otázky, a proto byly správní orgány v projednávané věci vázány tím, že žalobkyně rozpočtovou kázeň porušila a byl jí za to pravomocně uložen odvod do Národního fondu ve výši 274 103 Kč. V řízení o uložení penále za prodlení s odvodem za porušení rozpočtové kázně proto

Shodu s prvopisem potvrzuje G. Z.

zbývalo určit dobu trvání prodlení a stanovit výši penále. Takto správní orgány postupovaly a své závěry patřičně zdůvodnily, a proto není důvodná námitka, že bylo penále uloženo automaticky bez bližšího odůvodnění.

19. S ohledem na výše uvedené soud vyhodnotil žalobu v mezích uplatněných žalobních bodů jako nedůvodnou, a proto ji podle § 78 odst. 7 s. ř. s. zamítl. Vzhledem k tomu, že penále za prodlení s odvodem za porušení rozpočtové kázně není trestem, nebylo možné přistoupit k žalobkyní navrhované moderaci, neboť ta je přípustná jen v případě uložených trestů (srov. § 78 odst. 2 s. ř. s.).
20. O náhradě nákladů řízení rozhodl soud podle § 60 odst. 1 věty první s. ř. s. Žalobkyně neměla ve věci úspěch a žalovanému náklady řízení nad rámec jeho úřední činnosti nevznikly, ani jejich náhradu nepožadoval, proto soud vyslovil, že žádný z účastníků nemá na náhradu nákladů řízení právo.

Poučení:

Proti tomuto rozhodnutí lze podat **kasační stížnost** ve lhůtě dvou týdnů ode dne jeho doručení. Kasační stížnost se podává ve dvou vyhotoveních u Nejvyššího správního soudu, sídlem Moravské náměstí 611/6, 657 40 Brno. O kasační stížnosti rozhoduje Nejvyšší správní soud.

Lhůta pro podání kasační stížnosti končí uplynutím dne, který se svým označením shoduje se dnem, který určil počátek lhůty (den doručení rozhodnutí). Připadne-li poslední den lhůty na sobotu, neděli nebo svátek, je posledním dnem lhůty nejblíže následující pracovní den. Zmeškání lhůty k podání kasační stížnosti nelze prominout.

Kasační stížnost lze podat pouze z důvodů uvedených v § 103 odst. 1 s. ř. s. a kromě obecných náležitostí podání musí obsahovat označení rozhodnutí, proti němuž směřuje, v jakém rozsahu a z jakých důvodů jej stěžovatel napadá, a údaj o tom, kdy mu bylo rozhodnutí doručeno.

V řízení o kasační stížnosti **musí** být stěžovatel zastoupen advokátem; to neplatí, má-li stěžovatel, jeho zaměstnanec nebo člen, který za něj jedná nebo jej zastupuje, vysokoškolské právnické vzdělání, které je podle zvláštních zákonů vyžadováno pro výkon advokacie.

Soudní poplatek za kasační stížnost vybírá Nejvyšší správní soud. Variabilní symbol pro zaplacení soudního poplatku na účet Nejvyššího správního soudu lze získat na jeho internetových stránkách: www.nssoud.cz.

Ústí nad Labem 14. dubna 2020

Mgr. Václav Trajer, v. r.
předseda senátu

Shodu s prvopisem potvrzuje G. Z.